

Bättre gift än
ogift wara är den
text man skall
förklara. Då
handelsmannen ...

Gamophilus

1700-1829 81 Cbza Fol. 1748
Holm o. Govinia

National Library
of Sweden

Bättre gift än ogift vara
 Är den **TEXT** man skall förklara.

Då
 Handelsmannen i Borgå Stad/
 Åreborne och Högwälfattade Herren,

**Herre JOHAN
 HOLM,**

BRUDGUMMEN.

Med
 Åreborne och Dygderika Jungfrun,

**Jungfru ANNA
 MARIA
 GOVINIA,**

Uti förnämt och Hederligt selskaps närvaro blefvo til ett ouplösligt
 och lösligt Äktenskap sammantwigde uti Degerby den 20. Octobr. 1748.

I hast

af

CONTRAHENTERNAS förbundne Tjenare
GAMOPHILUS.

Gen. 2: v. 18. Och Herren Gud sade: Thet är icke gädt att Människan är allena,
 Jag will göra honom ena hielp, then sig til honom balla må.

W. O. Tryckt af J. O. KAMPPE, Kongl. Acad. Boktr.

Et frågades en gång / af en / som gifte ratar /
Hwad nytta giftermål wäl skulle med sig ha?
Ell' til hwad ända man sin ädla friset hatar /
Som ogift äger / men en gift förlora ska?

Utdöfwer slika ord / och så orimlig fråga /
Begynte en och hwar at blifwa något flat /
Men en som wiste til hwad gistras mände daga /
Steg dristigt fram och sad' bort med onödigt prat.

Tog fram en Bibel, och ther strart för ögon lade /
Hwad Anden tecknadt har uri den Helga bok.
Försmädare / sad han: si på hur detta bladet /
Om du ei wetat förr / skall lära dig bli klok.

Den adertonde vers af Mosis bok den första /
Dch andra stycket lär dig nog oplöfning ge /
Att / skidnt i werlden du den rikast wor och största /
Ar för dig icke gädt dig Mak och hielplös se.

Dackadt Adam war en Herre öfwer jorden /
Dch rådde öfwer diur / fisk / foglar / trån och marek;
Samt ägde altihop som nämnas kan med orden /
Hos honom märcktes doct En SAKNAD som war stark.

En SAKNAD / som Gud sielf hos honom först försporde /
Ty sad Han: Icke godt för mannen wara må /
Att lefwa så allen; Men straxt at honom gjorde
En hielp / som ständigt sken honom til handa gå.
Then

Then hielpen som han fick det mände Eva vara/
En moder för sin Barn/ En fågnad för sin Man/
En Hustru/ som ei slit och möda plägar spara/
I det som tarfwades; Hon sydde wof och span.

Sij detta är alt nog/ och aldels kan förjaga/
En slit ogrundat sak/ som i mot giftas lagt.
Ärfarenheten gier än fler bewis å daga/
Om I ei nöjes åt hwad redan här är sagt.

Man ser hur en ogift han ensam går och klagar/
Då måst hans egendom/ hur liten den då är/
Måst blifwa anförtrodd en främmand'. Ja hon lagat
När man är ute stadd/ hwad hemma tarfwas plär.

Ei drager nån försärg om det som skall uträttas/
I Kiohl/ Brygg-Brännehus/ i boda och i Sång/
Hwem reder til nån Mat/ hwem lagat at klän twättas?
So det wist hustrun giör/ ei piga eller dräng.

En wärre året då man siuker blir och swager/
Hwem har en ogift då/ som skidter honom rätt?
En legder tiensl då först lär finnas alt för mager/
Då får en ensam se sitt tilstånd mäcka slätt.

Twärdtom så har en gift/ om han än wore borta
Sin maka hemma/ som dess huushäld skidta wet/
Och när man hemma är/ blir tiden lust förkorta/
I ordning hålles alt/ alt byts i nöjsamhet.

Om mot förmodan ock af them nån siukna skulle/
Tänck med hwad ömhet han då måtte skidter bli?
En öspard möda för dess bärtring/ om det gulle
Det endaste/ skall man dock altid använd si.

Hwem hinner räkna up all lust och nöjen flera/
Som lyckligt giftermål onckligt med sig har/
Den som dem har försökt/ han önskar aldrig mera/
Att uti ledigt stånd förnöta sina dar.

Wår Brudgum/ som i dag sig täncker sammanpara/
Med Jungfru Bruden/ kan af sin erfarenhet.
Wår sak om giftermål/ med skid och fog förswara/
Som andra gången sig uti det ståndet giödr.

Thi hade giftet ei för honom nyttigt varit/
Hwi hade han igen å nyo wägar på
Att taga sig en Wån: Then ei som han erfarit
Hwad giftas är och hwad ett gifte båta må.

Herr Holm i lär ei glömt/ thet som i sakna mände/
I förre Waken då hon lämnade Ehr qwar/
Then bristen i förspordt i usla Encklings ståndet/
Wår täcka wårda Brud ersätta intet spar.

So Hon med kärlek ren Ehr sundligt lår bemöta/
Uti Ehr handel med sin hielp til handa gå/
Ert goda med förnuft använda rätt och sköta/
Att til Ehr lefnads slut I nöjde bli båd' två.

Oh fågna skall det måst/ at I/ som dygden acktar/
En dygdig maka fådt/ som endast lyftadt på
En sammanlefnad tiår/ och ständigt eftertractar
Att bli en **HUSETS FRÖ** som Hustrur wa-
ra må.

Den Höga Himlens Gud/ som Eder fogat samman/
Förlåne Ehr af ihet en rijk och binnig lått
Som nöjer själ och kropp/ och ökar Eder gamman/
Er början/ fortgång slut/ det wara lust och
gådt!

Ehr lefnad ware säll/ Er sällhet städze gröncke/
Den **FRUKTS** Gud af Ehr gier Han likne Far
och Mor!

Sist/ **EDER** mått af åhr och ålder wi än önske/
Hos Gud och Skaparen i Himlen glädie stor.

